

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κλαδικαία έδρα και η... καρέκλα. Παγισέρν και Ρενάν. Η άσχελιος του Ραούλ Πονσόν. Πώς δεν έμνε διαθεσιμος καιρός. Τι ένένπεε στον ποιητή η έρωμένη κυρία. Ένας φιλολογικός καιρός. Η Ραούιλντ ραπίζει το Μωρέας.

Ο Γάλλος συγγραφέας Έδουάρδος Παγισέρν, ο γνωστός από το περίφημο θεατρικό του έργο ο «Πληρτικός Κόσμος», όταν έξέθεσε υποσηφιαότητα για να καταλάβη μία έδρα στη Γαλλική Ακαδημία, για να προδιαθεσει ευμενώς ύπλο αυτού τους ακαδημαϊκούς, άρχισε, λίγες μέρες πρδ της έκλογής, τις τυπικές έπισκέψεις που συνήθιζον να κάνουν οι υποψήφιοι ακαδημαϊκοί.

Μεταξιν των άλλων έπισκέφθη και το Ρενάν. Ο συγγραφέας της «Ζωής του Χριστού» δεν δέχθηκε μέσ' στο γραφείο του με τη συνήθισμένη του εγκραδισότητα και έπειτα του ειπε :

- Πιάστε λοιπον μία καρέκλα, άγασπτε κύριε.
- Ω! συγγνώμη, μαίτη, του άπάντησε ο Παγισέρν. Δέν ήρθα να σάς ζητήσω μία καρέκλα, αλλά μά... έδρα!...

Ο Γάλλος ποιητής Ραούλ Πονσόν, συνήθιζε να ζη πολύ άποτραδημένα. Μία μέρα κάποιος φίλος του τον έπισκέφθη και τον προσεκάλεσε να του κινή το τραπέζι.

- Όχι! Όχι! του άπάντησε ο ποιητής, δέν θάρθω...
- Μά γιατί; έπέμεινε ο φίλος του.
- Γιατί δέν άδειάζω.

- Τόσο πολύ άποτραδημένος είσαι;
- Ναι, γαι... άπάντησε ο Ραούλ Πονσόν. Είπε μάλιστα ήμερες πού δέν διακόπτω ούτε στιγμή την έργασία μου.
- Και τις άλλες ήμερες τί κάνεις; τον έναρωτήσε ο φίλος του.
- Τις άλλες ήμερες δέν κάνω άπολύτως τίποτε... Και έτσι δέν μένω ούτε στιγμή έλευθερος...

Να κ' ένα άλλο ανέκδοτο του Ραούλ Πονσόν παρόμοιο με το προηγούμενο :

- Έργάζεσθε, έργάζεσθε καθημερινώς; τον έρωτήσε μία μέρα κάποιος φίλος του.
- Α! Όχι! Όχι! άπάντησε ο ποιητής. Άν έργαζόμουν θα... έχανα άδικα τον καιρό μου.

Κάποια κυρία, άρκετά προχωρημένη στην ηλικία, ειχε έρωτήσει από έναν τον Γάλλο ποιητή Λωράν Ταϊλάντ, τον όποιον ένοχλούσε υπερβολικά με τις εκδηλώσεις. Ο ποιητής πάλι προσπαθούσε, όσο μπορούσε, να την άποφύγη.

- Μά, επί τέλους, κύριε Ταϊλάντ, του ειπε μία μέρα, δέν σάς εμπνέω τίποτε;...
- Ω! ναι, κυρία μου, της άπάντησε ο ποιητής, μου εμπνέετε τη... φρίκη!...

Ο Μωρέας και ο Λωράν Ταϊλάντ συζητούσαν μία μέρα στο Παριόνο καφερένιο του «Χρισού» «Ηλιος» μαζί με διαφόρους νεαρούς διανοουμενίμους για την άξια του Βικτωρος Ούγκώ. Έξασμα, μέσ' στο άναμα της συζητήσεως, ο Μωρέας, στρίβοντας το μoustάκι του, φώναζε δυνατά :

- Ο Βικτωρ Ούγκώ εινε ένας...!
Και άπετελειωσε τη φράση του μ' ένα χυδαίο επίθετο, από αυτά που συνήθιζε να λέν για να μη διαμενδεται η ρωμαϊκή καταγωγή.

Μεταξιν των παρευρισκομένων ήταν και η Γαλλική λογία Ραούιλντ, η όποια άκούγοντας τη βαρειά φράση που ειχε εκτομώσει ο Μωρέας για τον μεγαλειτερο ποιητή της πατρίδος της, σγκώθηκε δρημικά από τη θέσι της και τον έράσισε.

Απερίγραπτο πανθαυμάσιο θημιουργήθηκε τότε μέσα στο κέντρο. Οι περισσότεροι μάλιστα από τους θαμώνες έλαβαν το μέρος του Μωρέας και ήθελαν να βγάλουν έξω τη Ραούιλντ. Μά ο ποιητής των «Στροφών» άναγκάωντας την σοβαρότητά του, στερέωσε στο μάτι του μονάκλ του και ειπε στους φίλους του :

- Αφήστε τη λοιπόν αυτή τη μικρούλα... Έχει δίχρο!...

λαρρελεις στολές και άζολουθούμενος από μία λαμπρή σινωδεία νεανών, ώρανών και ξανθών ήκολούθων, οι όποιοι κρατούσαν άσημένα τόξα. Ο ίδιος, ο όποιος, παρδ τα σωάντα έξη του χρόνια, διετηγέτο πάντοτε ώμοιος με τ' έρωστος, ήταν στο ντύσιμό του άληθινό παύμα κομφορτίου. Φορούσε ψηλά ύποδηματα, που κολλούσαν στις νηήμες του. Ένα κοντό χιτόνιο, σφιγμένο στη μέση κ' έτι άλλο ένα άριστοτέχνης της τουαλέτας, άπως ύπληρε πάντοτε ο Άνδρονίκος, μπορούσε να έπινοηση για την ώρα και λαμπρή του εμφάνισι.

Ήταν άκόμια τόσον ενθουσιάζόμενος από τον έαυτό του, τόσο χαρούμενος για τόν έρωτικά του θριαμβό, τόν όποιο θεωρούσε ήδη έξασφαλισμένο, ώστε δλόκληρο το πρόσωπό του έλαμπε και ή ριτίδες του ειγαν έξασφραμισθεί άπ' αϊτό.

Πράγματι δέ ή Φιλίππα, η όποια ήταν τότε είκοσι ή είκοσιένος χρόνων, δέν άργησε να γοητευθί από τόν λαμπρόν αυτόν ίπποτην και να γίνη φίλη του Άνδρονίκου, ο όποιος της ύποσχέθηκε πως θα την παντρευθί.

Όταν τδ έρωτικά αϊτά κατορθώματα του πείζητος έγιναν γνωστά στην Κωνσταντινούπολι, ο Μανουήλ κατέληφθη από τέτοια όργη, ώστε έστειλε άμέσως δύο οικειητή στη Κίλικια με διπλή άποστολή: Ν' άντικαταστήσουν έν πρώτους τόν Άνδρόνικο στην άρχηγία των στρατευμάτων και έπειτα στην... καρδιά της ώραςίας Φιλίππας.

Μά ή γοητευτική πειζήγισσα ούτε ν' άκούση θέλησε τίποτε, γι' αϊτό και όταν ο αυτοκρατορικός άπεσταλμένος παρουσιάστηκε στην Άντιόχεια, ούτε καταδέχθηκε καν να τόν κιντάξη. Του κάκου εκείνος άρχισε να την περιβάλλη με χίλιες περιποιήσεις και φροντίδες. Η Φιλίππα δέν έκανε άλλο, παρδ να τον κοροιδείη για τόν κοντό του άνάστημα και να τόν ρωτάη έν ο αυτοκράτωρ την ένδομζε για τόσο ήλιδα, ώστε να φαντάζεται, ότι θα μπορούσε ν' άφήσει ένα ήρωα, σαν τόν Άνδρόνικο, του όποιοι ή οικογένεια ήταν βασιλική και ή δόξα παγκόσμιος, για να παντρευθί ένας απτωζ διάβολο, σαν κ' αυτόν, από ταπεινή οικογένεια και χωρίς φήμη.

Απογοητευμένος από όλες αυτές τις προσβολές, ο άπεσταλμένος του αυτοκράτορος, έκρινε ότι το καλύτερο που ειχε να κινή, ήταν να φύγη. Αυτό και έκανε πράγματι. Έντωμεταξιν ή Φιλίππα, πού το πάθος της μεγάλωσε διαρκώς, δέν έβλεπε τίποτε άλλο στον κόσμο, εκτός από τόν Άνδρόνικο.

Στο προσεχές θα συνεχίσουμε την έξιστόρησι των ρομαντικών περιπετειών του Άνδρονίκου.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΡΥ

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Μερύ, ένας από τους πνευματωδέστερους συγγραφέας της έποχής του, έιχε κάποτε να γευματίη σ' ένα ξενοδοχείο μαζί με μερικούς συνταξειδιώτες του, οι όποιοι άρχισαν να διηγούνται διάφορες φανταστικές ιστορίες.

- Έσείς δέν ήσ, μάς διηγηθήτε τίποτε; ρώτησαν στο τέλος τόν Μερύ, ο όποιος άκούγχε έπιμονητικά τις τερατολογίες του.

- Πώς όχι! άποκριθήτε έκείνος με ένομότητα. Μία φορά λοιπόν πού ταξείδινα στην Καλαβρία, καθώς περατοούσα, βρέθηκα έξασμα μέσα σέ μία άγρια ρεμματιά. Γυρίζω να ιδώ τόν δόηγό μου, αλλά πού! Έκείνος ειχε καταληφθεί από φόβο και ειχε τραπέι εις φυγήν. Σέ λίγο βλέπω να έρομοθιν έναντιον μου ένας, δύο, τρεις λησται...

- Τρεις! άνεφώνησε κάποιος άπ' τους παρισταμένους.

- Μάλιστα, κύριοι, τρεις! συνέχισε ο μυθιστοριογράφος. Μου άρέσι η άλήθεια και δέν θέλω να πώ ψέματα, αναφέροντας περισσότερους. Χωρίς να τδ χάσω λοιπόν, σέ κινήη την κρίσιμη στιγμή, όρμη καταπάνω τους, τινάζω τδ μαυλά του ενός στον άέρα, βυθίζω τδ μαχαίρι μου στην καρδιά του δευτέρου, όσο για τόν τρίτο όμως...

- Έ! τι έκανε αυτός;
- Άλλοίμονο! Με... σκότωσε!!

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

- Α! τι ευτυχία να σάς συναντήσω σήμερα εδώ στο δρώμιο, γιαιτέ. Είνε κάμποςος καιρός πού ασθάνομαι μία μεγάλη άδυναμία στα πόδια. Μόλις περκατήσω λίγο, κοιμάζομαι. Δέν με συμβουλιζείτε τι να κάνω;

- Άπολύσιστα, να πάρετε... ένα άμάξι!...

Κάποιος Ίσλανδός πολιτεψήφιος έλεγε για μία μέρα σ' ένα φίλο του :

- Σχεδόν κάθε μέρα λαβαίνω άνόνημες προβλητικές έπιστολές. Άλλά να σου πώ την άληθεια, δέν με πειράζουν, γιατί άνόνημασιν ασθάνομαι περιφρόνησι πρδς τούς άνονημογράφους. Γι' αϊτό, όταν βρεθώ κ' έγω ποτέ στην άνάγκη να γράψω άνόνημες έπιστολές, τις... υπογράφω!

Ο Ζαν Μωρέας

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Η ΑΣΠΛΑΧΝΗ

Μανάθη δός της γόγγυρα άπ' τδ καλά κρεμμύδια. Δέν βλέπετε πως άπ' τδ θημό κατέβασε τδ φρούδια; Δός της κρεμμύδια φτενιά τδ μάτια της να (καίνε), για να δακρύνουν άπ' αυτά, άφοφ για με (δέν κλαίνε....